

ROMANȚA MINGEI DE FOTBAL

Mircea Manolescu

Eu sunt o minge de fotbal,
Un glob cu aer,
Un balon
C-o existență zbuciumată legată-n veci de stadion.
Eu sunt o sferă săltăreață,
Un zero mare, plin cu vânt,
Sunt piele, cauciuc și sfoară, imboldul primului avânt
Ce-naripează îndrăznețe, inexorabile pretenții...
Cu mine-adorm în gând copiii și mă visează-adolescenții.
Eu sunt norocul în persoană
Sau ghinionul absolut!
Sunt râsul,
Plânsul,
Sunt blestemul indescriptibilului șut
Care aduce fericirea
Sau disperarea
În tribună,
Atunci când zbor pe lângă poartă, ori când devin pe ea stăpână.
În joacă nasc celebritatea, vedeta, lumea fascinantă,
Eu sunt prietena, iubita, sau cea mai mare intrigantă
Din câte-au existat pe lume, de la Dalila în prezent...
Desfac
Și fac
La întâmplare, partide, scoruri, clasament.
O, cât m-amuză nerozia, mărunțul vostru caracter,
Când puneți patimă și ură pe idealul efemer
Ce poartă numele de fotbal... De-atâția ani de când mă joc
Sunt singura ce se distrează, voi nu vă amuzați deloc!
Voi faceți scheme, combinații, vă iritați pe jucători,
Nu vă mai intra-n voie nimeni: echipe, arbitrii, antrenori.
De multe ori mă simt penibil, îmi crapă pielea de rușine
Când vă observ comportamentul...
Și pentru ce?
Și pentru cine?
De ce atâta-nverșunare și nervi tociți fără folos?
De ce în loc să vă destindeți, voi mă luați în serios?
Priviți! Splendoarea cea deșartă ce fascinează-un stadion
Nu-i altceva decât o minge,
Un glob cu aer,
Un balon.

Mircea Manolescu - "Urzica", nr. 739 - 1987